

WYROK Z DNIA 4 GRUDNIA 2003 R.

SNO 78/03

Przewodniczący: sędzia SN Dorota Rysińska.

Sędziowie SN: Józef Skwierawski, Ewa Strużyna (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie na rozprawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Apelacyjnego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2003 r. sprawy sędziego Sądu Okręgowego w związku z odwołaniem Ministra Sprawiedliwości od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 10 czerwca 2003 r., sygn. akt (...)

z m i e n i ł zaskarżony w y r o k w ten sposób, że w miejsce orzeczonej kary upomnienia orzekł karę nagany.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, wyrokiem wydanym w dniu 10 czerwca 2003 r., sygn. (...), uznał sędziego Sądu Okręgowego za winnego popełnienia przewinienia służbowego polegającego na rażącym przekroczeniu terminu do sporządzania uzasadnień wyroków, określonego w art. 423 § 1 kodeksu postępowania karnego, w ten sposób, że uzasadnienie wyroku wydanego w dniu 13 grudnia 2001 r., przez Sąd Okręgowy – Wydział V Karny Zamiejscowy, w sprawie oznaczonej sygnaturą akt V K 109/01, sporządził w dniu 24 grudnia 2002 r.

Na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wymierzył obwinionemu sędziemu karę upomnienia.

Odwołanie od tego wyroku wniósł, na niekorzyść obwinionego sędziego, w części dotyczącej orzeczenia o karze, Minister Sprawiedliwości.

Zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej upomnienia, w stosunku do przypisanego przewinienia dyscyplinarnego, Minister Sprawiedliwości wniósł:

o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zaostrzenie orzeczonej kary i wymierzenie obwinionemu sędziemu Sądu Okręgowego, na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, kary dyscyplinarnej nagany.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego – sędzia Sądu Apelacyjnego uczestnicząca w rozprawie odwoławczej wносиła o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne. Słusznie wskazuje się w jego treści na fakt, że przewinienie służbowe jakiego dopuścił się obwiniony sędzia, polegające na oczywistej i rażącej obrazie przepisu art. 423 § 1 k.p.k., ma charakter wyjątkowo naganny. Sporządzenie uzasadnienia wyroku po upływie roku od daty przedłożenia sędziemu w tym celu akt sprawy, nie może być nawet oceniane w kryteriach „przekroczenia terminu”, a więc w nawiązaniu do sytuacji, jaką reguluje przytoczony przepis prawa procesowego.

W sprawie całkowicie brak okoliczności mogących usprawiedliwić popełnione przewinienie, a zwłaszcza brak podstaw do uwzględnienia wyjaśnień obwinionego sędziego, że ze względu na przeciążenie nawałem obowiązków służbowych nie miał możliwości sporządzenia uzasadnienia w krótszym czasie.

Analiza akt sprawy karnej, w której sporządzenie uzasadnienia wyroku nastąpiło dopiero po upływie roku wskazuje, że rażąco odwlekanie wypełnienia przez obwinionego sędziego obowiązku, jaki nakłada na niego kodeks postępowania karnego, nie było wynikiem zawilego charakteru tej sprawy. Jest to bowiem sprawa o nieskomplikowanym stanie faktycznym i dowodowym. Nie ulega także wątpliwości, że przy zintensyfikowaniu przez sędziego wysiłku, a zwłaszcza skoncentrowaniu uwagi na obowiązujących normach proceduralnych i prawidłowym planowaniu czynności, jej rozpoznanie mogło nastąpić w znacznie krótszym terminie. Tymczasem nie tylko rozpoznanie sprawy nastąpiło z rażąco obrazą prawa procesowego, ale i uzasadnienie wyroku nie odpowiada wymogom sformułowanym w art. 424 k.p.k. Istotne wady tego uzasadnienia wynikały niewątpliwie z trudności w przekazaniu, po upływie roku, w pisemnych motywach dokonanego rozstrzygnięcia wyników przewodu sądowego i były jedną z przyczyn uchylenia wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Trudno zatem nie dostrzegać faktu, że przewinienie służbowe obwinionego sędziego nie tylko nie służy budowaniu autorytetu sprawowanego przez niego urzędu, ale ponadto godzi w dobro wymiaru sprawiedliwości.

W świetle tych okoliczności Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny uznał podniesiony w odwołaniu zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej, w najniższym ustawowym wymiarze, kary dyscyplinarnej, w stosunku do wagi popełnionego przewinienia służbowego za słuszny, i orzekając na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zmienił zaskarżony wyrok przez wymierzenie obwinionemu sędziemu kary nagany.